

Kapitel ett -

DET SOVANDE UNDRET

Det var en dag som vilken annan för Edgar Cayce. Han försatte sig i sömn genom att bara lägga sig ner och sluta ögonen och sedan började han tala under sin sömn. Men när han vaknade ungefär en halvtimme senare, insåg han, av de omkringståendes ansiktsuttryck att döma, att han måste ha sagt något mycket uppseendeväckande. Och det hade han. I sin trans, denna heta, tryckande dag i augusti 1941, hade han med samma tonfall som han skulle ha ordinerat ett ofarligt örtpreparat för någon som var förkyld, förutsagt förintelsen av större delen av Los Angeles, San Francisco och New York.

Det största medium som Amerika någonsin känt till, reagerade med ett filosofiskt lugn på sin Cassandra-liknande profetia. Redan i sina yngre år flera år tidigare hade han förutsagt stora krig och enorma katastrofer och tiden hade bekräftat att han hade rätt. Genom sina readingar hade han hjälpt tusentals människor och kommit fram till tron på ett ändlöst kretslopp av liv (inkarnationer). Fastän han medvetet kunde sörja över de som kände sorg eller smärta i detta liv, kände han att allting var en del av Guds plan. Därför avfärdade han förutsägelsen med en huvudskakning och en axelryckning. ”Vad kan det betyda?” sade han och kliade sig i huvudet. ”Jag hoppas det är fel, men det har aldrig blivit fel förut.” ‘Det’, var det undermedvetnas information, uppenbarligen produkten av ett universellt sinne, som hade strömmat igenom honom i fyrtio år och som vanligen blivit känt som readingar.

Cayces förutsägelse hade kommit helt oavsiktligt från samma källa, från ovan, som producerade hans fantastiskt precisa diagnoser för sjuka människor vilka han aldrig hade träffat och för deras åtföljande kurer. Som många andra av Cayces förutsägelser, där flera redan blivit bekräftade på ett häpnadsväckande sätt, var förutsägelsen svaret på en fråga, som hade litet eller ingenting att göra med den ursprungliga förfrågan för readingen. En affärsman från New York, som inte

bara var bekymrad över den ständiga pressen från storstadslivet, utan också över faran för bombningar under krigstid, hade sagt till Cayce: ”I flera månader har jag känt på mig att jag borde flytta från New York.”

”Det som ni antytt är bra,” yttrade den slumrande Cayce. ”Där finns alltför stor oro och den typ av vibrationer som stör kroppen och till slut dessa destruktiva krafter, men de kommer först under nästa generation.”

Affärsmannen frågade: ”Kommer Los Angeles att vara en säker plats?”

Svaret kom klart och rakt på sak, utan tvekan: ”Los Angeles och San Francisco kommer att vara bland de städer, varav större delen kommer att förintas t.o.m. innan New York går under.”

Hur denna förstörelse skulle gå till frågade man aldrig efter och fick därför ej besvarat. Om man emellertid utgår från andra förutsägelser av Cayce, kunde det tolkas så att förstörelsen – om den kommer – kommer att inträffa genom inverkan från själva naturen och inte genom atombomber, såvida inte, naturligtvis, det skulle vara bomben som framkallade en naturkatastrof.

Den förutsagda ödeläggelsen i Amerika, som är en del av den allmänna Cayce-förutsägelsen om vittgående geologiska omvälvningar runt omkring i världen, beräknas ske under perioden, som börjar 1958 och varar till slutet av århundradet, då ett nytt tusenårigt rike förhoppningsvis kommer att börja. Några av dessa preliminära förändringar i Medelhavet, Stilla havet och Alaska har tydligen redan ägt rum, medan staterna Connecticut, New England, Alabama, Georgia i USA samt Japan och norra Europa fortfarande är bland dem, som kommer att bli svårt drabbade. Men det kan vara en tröst för många, vilket mer än en geolog har noterat, att de många naturkatastrofer, som blivit förutsagda av Cayce, inte stämmer med det normala geologiska begreppet om kontinuitet eller gradvis förändring. Å andra sidan har åtminstone en ledande geolog och tidigare rektor på en högskolas geologiska institution kontrollerat Cayces readingar och han ser dessa drastiska förändringar på jorden som synnerligen möjliga, om de sammanfaller med den orsak som Cayce konstaterade – förändringen av jordens rotationsaxel, som började långt under jordskorpan 1936.

Cayce hade en känsla för att förutspå och någon har även tolkat en reading från 1939 kort efter Andra Världskrigets utbrott i Europa, som att han förebådade ett krig i Vietnam. ”Framför oss ser vi att väsendet (sammansatt av kropp, själ och ande) var i detta land som numera är känt som eller kallas för Indokina. ... Där finner vi väsendet vara en person med auktoritet och makt i en stad som utvecklade själarna, såvida de inte drogs in i ett större krig.” Detta var ett osammanhängande utdrag ur en livsreading från det förflutna, - en specialitet för Cayce, - som kunde tillämpas på det Fransk-Indokinesiska kriget. Men vanligtvis behövde man inte söka länge efter tecken på att Cayces förutsägelser slog in. Han hade faktiskt helt korrekt förutsagt varje större världskris från tiden före Första Världskriget, de besvärliga åren för Nationernas Förbund och längre fram Andra Världskriget, vars slut han hade förutsagt till 1945, året för hans egen bortgång. Medan han gav sina readings för människor, kunde han plötsligt plocka fram jordbävningar, stormar och vulkanutbrott. Hans visioner sträckte sig inte enbart till andra delar av jordklotet, utan även till det helt närliggande, där hans förutsägelser om Norfolk– Newport News som en överlägsen hamnstad, t.o.m. större än New York, anmärkningsvärt nog har gått i uppfyllelse tillsammans med att han preciserande ett lokalt uppsving för fast egendom samma år, närmare femton år efter hans död.

Genom sitt undermedvetnas klara kanal kikade han utefter tidens korridorer in på oroliga internationella skådeplatser och beskrev framtiden för Ryssland, Kina, Japan, England och USA. Han förutsade att England skulle förlora Indien, när ingen annan trodde på det. Han såg ett fritt men oönskat Indien, därför att det var i stånd att älska. Han knöt kommunismens fall till en annan och ännu mer förvånande förutsägelse, den om ett fritt och gudsfruktande Ryssland. Det han såg om Kina, en slutlig demokratisering, har sannerligen inte förutsagts någon annanstans. För Amerika såg han det oövervinnligt, bortsett från inre oroligheter, och han såg ett slutligt världsledarskap, delat med en annan stormakt, när centrum för civilisationen gradvis drogs åt väster.

För mig var Cayce inget nytt fenomen. Jag hade ursprungligen ”upptäckt” honom fem år tidigare, när jag förberedde min bok, *The Door to the Future*. Jag hade blivit förtrogen med många av hans

profetior, hans märkliga förmåga att till synes resa i tid och rum för att behandla sjukdomar; hans inställning till reinkarnation, med dess begrepp om många liv för samma själsande (inkarnationer). Cayce tycktes begåvad med ett Universellt Sinne, som tydligen utnyttjade ett undermedvetet arkiv, bestående av allting som någonsin hade hänt eller skulle komma att hända. Detta Universella Sinne tycktes ha en ofattbar räckvidd. När man studerar Cayce och det som han kunde göra för vilken annan individ som helst, med vilket arbete eller med vilka fenomen det än var, och när man sedan kontrollerar det med beviset i handen, blev det tydligt att Cayce, på något sätt, var i stånd att titta in i allting som föll inom hans undermedvetna rike – den mänskliga kroppen, själen, jorden och själva universum. Han var människan med röntgenblicken.

I mina aktuella efterforskningar blev jag snart medveten om, att Cayces inverkan är starkare nu än under hans livstid. Det är nästan som om vår begränsade värld, påverkad genom resor till månen, laserstrålar och television, börjar förstå den bortgångne vise mannen, han som i sömnen hade talat om en glömd civilisation, teknologiskt jämförbar med vår egen – den försvunna kontinenten Atlantis, en visionär erfarenhet delad med antikens stora gestalt, filosofen Platon.

Tjugo år efter sin död blomstrar hans mediala livsverk, det som man långsamt och smärtsamt men framgångsrikt insamlat från tusentals readingar och efterlämnat som donation till arkivet vid Association for Research and Development (A.R.E.) i Virginia Beach. Medan han många gånger hånades av den medicinska läkarkåren när han levde, blev nu den avlidne Cayce och hans readingar om sjukdomar, som en magnet för framstående medicinska forskares nyfikenhet. En medicinsk auktoritet, en känd läkare, berättade att "Cayce" medicinskt sett var hundra år före sin tid. En dag får vi skriva om läroböckerna i psykologi och anatomi för att de skall överensstämma med hans begrepp om hälsa, som flödar ut från en perfekt harmoni mellan blod, lymfa, körtlar och nerver." Åratal innan man talade om psykosomatiska sjukdomar och mediciner, framhöll Cayce att spänningar och påfrestningar var ansvariga för magsår. Hos en välvillig natur såg han botemedlet för varje hälsoavvikelse eller sjukdom, som människan var drabbad av, samtidigt som han

insåg att alla inte kunde hjälpas när deras tid var ute. Trettio år före upptäckten av en kur med harserum mot cancer, förstasidesstoff i landets samtliga tidningar 1966, hade Cayce beskrivit ett sådant serum och hur det skulle framställas. Eftersom han emellertid bara rekommenderade det i fem fall av sjuttioåtta som han diagnosticerade som cancer, var det tydligen enligt hans förslag bara hjälpsamt för en viss typ av cancer.

Efter Cayces död har närmare femhundra terapeuter och läkare av alla de kategorier – vanliga läkare, osteopater¹, kiropraktorer och sjukgymnaster – gjort sig förtrogna med hans metoder. I skilda områden som Virginia, New York, Michigan, Arizona, Connecticut och Kalifornien blir människor, som inte kunnat få hjälp någon annanstans, framgångsrikt behandlade utifrån hans readingar. En kvinna blev botad för en vagintumör av en terapeut som, noggrant studerat Cayce. En annan gång hörde jag från en man, som botats för obotlig psoriasis av en röst från de döda. Jag satt förundrad och betraktade en framstående amerikan, invalidiserad för bara en kort tid sedan. Nu rullade han runt på golvet och utförde Cayceinspirerade övningar, som magiskt tagit bort ledinflammationen från hans skuldror, armar och fingrar. Han var en ny människa, tack vare den avlidne Cayce, berättade han tacksamt för mig.

Det fanns inget tvivel om att de behandlingsmetoder, som Cayce ordinerade hade sin verkan. Jag hade möjlighet att kontrollera det hos de många hopplöst sjuka, som hade blivit hjälpta. Jag pratade med terapeuter, huvudsakligen osteopater, som han personligen inte kände, men till vilka han under sin livstid skickade patienter. Han hade sagt till en mor med ett sjukt barn från Staten Island att ”leta reda på Dobbins”. Detta förde henne slutligen till en ung osteopat, dr Frank Dobbins, som så nyligen flyttat till området Staten Island, att hans namn ännu inte fanns i telefonkatalogen för New York. Och precis som Cayce inte personligen kände Dobbins, så hade Dobbins aldrig hört talas om Cayce. De läkemedel som Cayce rekommenderade var ofta ovanliga. Några hade ett dussin olika ingredienser, varav många var okända för vanliga apotekare. Ändå var Cayce fullständigt oskolad och hade aldrig gått längre än till sjätte klassen i folkskolan i sin födelseort Hopkinsville i Kentucky. Preparaten var ofta helt okända. När han en gång hade rekommenderat

salviavatten till en man, som led av reumatism hade ingen apotekare hört talas om det. Så mannen satte in en annons i en facktidning med en förfrågan om hur det kunde erhållas eller blandas till. I Paris såg en man annonsen och skrev att hans far hade framställt produkten, men att tillverkningen hade upphört för nära femtio år sedan. Han bifogade en kopia av det ursprungliga receptet. "Ni kan få kopiera det, om ni så vill." Under tiden hade Cayce tagit en kontrollreading, där han i transen frågade sig själv hur salviavatten kunde framställas. Den nya informationen stämde exakt med receptet från Paris.

Hur gjorde han det? Dr Wesley H. Ketchum, en läkare med konventionell bakgrund men med öppen blick för allt nytt, använde sig av Cayce som ett komplement till sin praktik under åtskilliga år. Han kallade Cayce för medial diagnostiker och berättade för en fångslad läkarkår hur Cayce fungerade enligt dennes egen beskrivning av sin förmåga.

"Edgar Cayces sinne," berättade Ketchum för en skeptisk grupp medicinare från Boston, "är mottagligt för suggestion liksom alla andra är i sitt undermedvetna, men det har dessutom förmågan att tolka vad det erhåller från det undermedvetna hos andra personer. Det undermedvetna glömmar ingenting. Det medvetna sinnet tar emot intrycket utifrån och överför alla tankar till det undermedvetna, där det stannar kvar även om det medvetna förstörs." Långt innan humanisten Jung lade fram sitt begrepp om det kollektivt undermedvetna, praktiserade tydligen Cayce, det Jung endast antog. "Cayces undermedvetna," uttalade sig Ketchum närmare, "står i direkt kontakt med alla andra undermedvetna sinnen. Det är i stånd till att genom sitt objektiva sinne tolka och överföra intryck mottagna av andra objektiva sinnen och samlar på detta sätt all den kunskap, som innehåller ett ändlöst antal miljoner andra undermedvetna sinnen."

Ketchum, som fortfarande lever och bor i Kalifornien, var synnerligen imponerad av att Cayce helt korrekt hade talat om för honom, att han inte hade blindtarmsinflammation, när sju läkare insisterat på att så var fallet och tillrådde operation. Cayce tillskrev attackerna en sned ryggkåta, som hade orsakat nervstörningar och yttre smärtor och rekommenderade osteopatiska behandlingar. Med Cayces behandling försvann tillståndet och Ketchum be-

svärades aldrig mer av 'blindtarmen'. Det blev aldrig någon tvist med läkarna eftersom han själv hade diagnostiserat sitt fall på samma sätt – nämligen blindtarmsinflammation.

När man närmare granskade Cayces arbete, verkade han inte enbart vara healer utan även rådgivare och filosof. Långt före sin tid var han medveten om, att de flesta fysiska sjukdomar hade sina rötter i psyket och uppkom genom en känslomässig missräkning, förbittring, ilska eller vrede. Han rådde en kvinna att rensa sig själv både fysiskt och mentalt. "Ha en mental positiv inställning. Se det som är hoppfullt och hjälpsamt hos varje individ. Leta inte efter andras fel utan hellre efter deras förtjänster, och förtjänsterna inom dig själv kommer att växa. För som vi tänker, så blir vi." Till en kvinna, som plågades av kronisk förkylning, sade han: "I stället för förbittring, bör du känna kärlek, i stället för att andas in, bör du blåsa ut." Och det hjälpte. Hennes förkylningar försvann under flera år, hennes sinnelag i dag är positivt och hennes hy är rosenfärgad som på en tonårsflicka, fastän hon är sextio fyllda.

Han tillämpade samma filosofi på nationer. Han framhöll, att kroppen kunde undergräva sig själv. Likadant kunde även länder göra och ge näring åt avundsjuka, illvilja och hat. När han en gång blev tillfrågad om vad det amerikanska folket kunde göra för att säkra en varaktig fred i världen, svarade han: "Vi har inte det amerikanska folket här (på readingen). Freden måste börja inom dig själv. Såvida du inte inom dig själv har det, som du skulle vilja ge till ditt land eller till vilket annat land som helst, skall du inte erbjuda det till andra."

Även om han var felfri på det medicinska området, var detta endast bevis på en sida av hans förmåga. Det fanns de som ansåg att om Cayce var undermedvetet ofelbar i detta enda avseende, så hade han rätt i alla andra avseenden, eftersom källan nödvändigtvis måste vara densamma. "Varför," sade en gammal gråhårig sjökaptan som Cayce hade diagnosticerat helt riktigt på ett avstånd av tusen kilometer, "varför skulle han ha rätt när det gäller behandlingen av min värkande rygg och fel när det gäller någonting annat?" Det var en fråga som även jag ställt mig själv många gånger, när jag tänkt på alla de andra underverk som han talat om i sömnen. Eller när jag tänker på hans sanna profetior om, jordbävningar, förutsägelser om

världsangelägenheter, Atlantis, reinkarnation och hans detaljerade beskrivningar av förflutna geologiska förändringar, som hade orsakat att hela kontinenter försvann. Det fanns också en annan förbryllande punkt. Om han nu även hade en obegränsad förmåga till förutsägelser, varför hade han då inte gjort sig själv förmögen genom att söka efter olja eller guld, spela på hästkapplöpningar eller börsen, i stället för att vara hopplöst fattig under större delen av sitt liv?

Ironiskt nog gjorde sig andra förmögenheter på hans readingar om aktiemarknaden. Andra hittade olja, där han sade att den skulle finnas, och andra, enligt rykten, vann på hästar. Men Cayce själv hade aldrig vunnit något. Kanske låg svaret i hans egna readingar, vilka gång på gång betonade, att de inte skulle användas till egen materiell fördel. Till slut vann ingen, tycktes det, när de endast motiverades av vinst. En börsmäklare förlorade hela sin förmögenhet, som han erhållit genom Cayce, när han fortsatte att satsa på börsen tvärt emot Cayces råd. En man, som hade vunnit på hästar, missbrukade Cayces förmåga och hamnade till slut på sinnesjukhus. Ändå var Cayce otroligt exakt, när han förutsade börskraschen 1929 nästan exakt på månaden och påstod att det fanns olja i Dade County, Florida, då allt som andra tänkte på var apelsiner och grapefrukt, och när han prickade in slutet på depressionen. När han tänkte igenom hur han skulle använda sin förmåga, kände Cayce, att begäret efter materiella saker var en negativ kraft i strid mot det han trodde på, ett av Gud givet ändamål. Varje gång han använde sitt undermedvetna för ekonomisk vinst till sig själv eller andra, fick han svår huvudvärk eller försjönk, i afoni och förlorade rösten.

Det finns ett märkligt exempel på detta. Strax efter sekelskiftet hade han demonstrerat sin förmåga inför läkare i Bowling Green, Kentucky och där han beskrev exakt hur en fastighetsmäklare i New York kom in till sitt kontor, rökte en cigarr och visslade låten 'Annie Laurie'. Eftersom rapporten stämde på pricken med verkligheten, insåg mäklaren omedelbart möjligheterna och tog omgående tåget till Bowling Green. Hans förslag var enkelt. "Du följer med mig hem," sade han, "och vi gör oss en förmögenhet på Wall Street."

Den nygifte Cayce diskuterade detta med sin fru, Gertrude, den verkliga stöttepelaren i hans liv, men hon kände på sig att det skulle

vara att missbruka en förmåga och något han skulle få lida för. ”Varje gång du använder din förmåga till något annat än att hjälpa människor, blir du alltid sjuk,” sade hon insiktsfullt.

När Cayce vägrade att följa med honom, begärde mannen från New York att få en testreading. Eftersom han hade färdats så långt gick Cayce med på det. Han föll i trans, men när han vaknade hade mannen redan gått sin väg med famnen full av noteringar. Den natten vred och vände Cayce på sig i sängen utan att kunna sova. Han hade en fruktansvärd huvudvärk. Senare under veckan kom förklaringen. Fastighetsmäklaren hade nämligen utnyttjat situationen och lurat till sig upplysningar, som han kunde använda sig av. Han anförtrodd glatt sina vänner, att han genom de uppgifter han erhållit från den godtrogne Cayce, hade plockat hem 20 000 dollar på börsen i en snabb kupp.

Efter ytterligare en demonstration, där läkare experimenterade med att sticka nålar i honom, för att undersöka om han verkligen var i trans, beslöt Cayce, att han inte skulle ge någon reading utan att någon, som han obetingat kunde lita på var närvarande. Denna person var hans hustru Gertrude, som därefter övervakade tusentals readingar.

Med alla sina prisade förmågor var Cayce ändå alltid en ödmjuk, religiös och gudfruktig människa, som läste Bibeln varje dag. Han kunde ställa upp för vem som helst, när som helst, om han själv fick bestämma, trots att det var en påfrestning att ge mer än två readingar om dagen. Han arresterades två gånger, en gång för att ha praktiserat läkekonst utan tillstånd, en annan gång för spådomskonst. Ändå gav han aldrig en hälsoreading utan en fullständig förfrågan och han skickade inte heller iväg någon därför att de inte kunde betala. När han var som mest i penningknipa, särskilt under den stora depressionen, med obetalda räkningar som tornade upp sig, kände hans sponsorgrupp vid Cayce Foundation på sig, att klienter som hade råd att betala lurade Cayce genom att inte lämna bidrag till A.R.E.-kassan, vilket var det vanliga för att få en reading. Bidraget var normalt tjugo dollar. Så en trängd finanskommitté önskade avstänga luredrejarna och ställde en ledande fråga till den sovande Cayce: ”De som inte kan betala ska naturligtvis få gratis hjälp. Men de som mycket väl har råd att betala, men vägrar att ge någonting,

varken i tjänster eller pengar, ska vi vägra ge dem hjälp? Skall vi i sådana fall följa den normala rutinen?"

Svaret måste snarast ha blivit en besvikelse för hans trängda ekonomipersonal, men det var nog så typiskt för Cayce: "Regnet faller lika lätt på de rätta och de orätta. Skapa inte en sådan järnhård regel (vägran för någon, vilket skälet än må vara)."

Oavsett om Cayce var vaken eller sov, var han ingen vanlig människa. Han hade ett sätt som omedelbart fick människor att känna sig väl till mods. Främlingar, som vanligen var blyga och tillbakadragna, kunde komma fram till denne slanke, något kuttryggige man med den vänliga blicken och skaka hand med honom. Ofta kunde de samtala med honom tvärs över hans skrivbord och diskutera de mest intima problem. Eller också kunde de skriva från jordens alla hörn, och han skulle alltid skriva tillbaka med en noggrannhet som visade klarhet i tanke, även om stavningen var bristfällig. Han hade ett medfött sinne för humor och gillade gärna att skämta om sig själv: "Det är något ni gärna vill tala med mig om, eller hur?" frågade han en gång en kvinnlig besökare. "Ja," svarade hon, "men jag vill hellre lyssna på er när ni sover, herr Cayce, inte när ni är vaken."

De blygaste barnen sökte kontakt med honom och han lät dem fritt göra som de ville. Det kunde mycket väl vara så, sade han till sig själv med ett leende, att han hade känt dem tidigare. En dag när han steg in på en frisersalong i Virginia Beach, klättrade således en pojke helt ogenerat upp i hans knä. Fadern tittade upp från sin hårklippning. "Du får inte störa den där herrn," sade han. "Du känner inte honom!"

Men pojken lade ena armen runt Cayces nacke. "Ja men jag känner ju honom verkligen," sade han. "Båda var vi hungriga vid floden."

Detta gav till och med Cayce något att tänka på! Ty i en reading som bara hans familj kände till, hade han sett sig själv i ett tidigare liv på en flotte på Ohiofloden, när han flydde från ett gäng vildsinta indianer. Indianerna fångade slutligen sina villebråd och massakrerade dem till döds, vilket förmodligen var det bästa som kunde hända för de höll hur som helst långsamt på att svälta ihjäl.

År 1923 tog Cayces inriktning en häpnadsväckande ny vändning. Dittills hade han bara givit hälso- eller fysiska readings. Uppmuntrad av den skarpsinniga utfrågningen från Arthur Lammers,

en tryckare från Dayton, Ohio med intresse för religiös filosofi, började Cayce emellertid detta år med livsreadingar, som påvisade människans erfarenhet i tidigare liv. Detta var Cayces introduktion till reinkarnation, själens återkomst till jorden i en annan kropp – ett begrepp han ironiskt nog inte ännu var redo att acceptera. Intresserad av människans syfte i världsalldet, hade Lammers ställt alla möjliga frågor till mediet, som tydligen hade ändlös tillgång till kunskap. Lammers frågade det som varje klok människa hade frågat sedan tidernas begynnelse.

”Vad är den mänskliga själen?”

”Varifrån kommer den och vart går den?”

”Är människan bara en av naturens skapelser, hitsatt på jorden för en kortvarig period, för att sedan återbördas till stoft likt de fallna träden?”

Åt dessa frågor kunde den medvetne Cayce endast rycka på axlarna.

”Försök med Bibeln,” sade han, ”där finns svaret på allting.”

Lammers gjorde en grimas: ”Jag har läst Bibeln och ändå frågar jag dig.”

Det hade aldrig fallit Cayce in att man kunde forska inom de områden som handlade om liv och död. Född som fundamentalist ryggade han tillbaka inför en filosofi, som inte accepterades av den ortodoxa kristna kyrkan.

”Reinkarnation,” hävdade Lammers, ”är helt enkelt en tro på att själen är evig och att den framträder igen med olika intervaller i andra fysiska kroppar, så att den kan fortsätta som ett instrument för sin egen utveckling.” Han pekade ut åtskilliga bibliska hänvisningar som tydligt visade att man kunde acceptera reinkarnation. ”De judar som inte erkände Jesus som Messias,” anmärkte Lammers, ”frågade om han var Elias, som var här för att förebåda den kommande Messias och Han svarade att Elias redan hade kommit, men att de inte känt igen honom.” Han citerade från Bibeln: ”Då förstod lärjungarna att Han talade till dem om Johannes Döparen.”

Cayce var inte övertygad, men efter milda påtryckningar från Lammers och hans vänner började hans undermedvetna återupp-täcka tidigare livserfarenheter. Dessa readingar förde personerna tillbaka till sådana exotiska kända länder som forntida Indien, Kina,

Persien och Egypten, men även till sådana legendariska platser som det försvunna Atlantis och det sjunkna Lemurien i Stilla Havet. Allteftersom dessa livsreadingar utvecklades blev de mer förklarande än berättande. Cayce påpekade hur tidigare livserfarenheter påverkade det nuvarande livet och vad individen måste övervinna för att fullfölja detta liv. I motsats till många, som tror på reinkarnation och hänger sig åt rena fantasier om tidigare glamorösa inkarnationer, framhöll Cayce, att endast ett liv kunde levas åt gången. "Livet är till för att levas idag," sade han många gånger.

När han trängde djupare in i livsreadingarna, talade han ofta främmande språk i trans, huvudsakligen de välkända romanska tungomålen. Men när han en gång av en grekisk skolelev ombads att tala grekiska, kom han in på den grekiska man talade på Homeros tid. Kontinenten Atlantis kom naturligt fram genom hans utflykter in i åtskilliga inkarnationer, eftersom så många hade 'levt' där en gång tidigare. I sina föredrag om Atlantis, där han beskrev dess uppgång och fall, sade han att de senast överlevande öarna hade försvunnit i det Karibiska området för omkring 10 000 år sedan. Han förutsade att land snart skulle stiga upp igen i detta område. Landhöjningen skulle emellertid ske gradvis, så det kunde dröja en tid innan det blev synligt. Berättelserna om Atlantis var gåtfulla men fascinerande. Vid den uråldriga splittringen av Atlantis hade Cayce sett en spridning av dess högt stående kultur till Medelhavet, Central- och Sydamerika och även till vissa delar av USA. Arkeologer, som gör utforskningar efter Cayces tid, får nu fram bevis på 'uppvuxna' civilisationer i Peru, Mexiko och New Mexico, att man där har en kultur som går 10 000-12 000 år tillbaka d.v.s. till tiden då Atlantis splittrades.

Allt eftersom Cayce granskade sina readingar, som han litade på, började han tro på reinkarnation – och på Atlantis. Det som handlade om reinkarnation föreföll rimligt och lade grunden för ett välordnat universum, även med dess skenbara oordning. Det om Atlantis var rimligt, när han begrundade de katastrofer han sett i det förflutna och visualiserat för framtiden. Dessutom fanns ju Bibeln. Hade inte Joshua, i Herren Guds namn, sagt till folket i Israel: "Förr i tiden vistades dina förfäder på andra sidan floden, även Terah, Abrahams fader och Nachors fader och de tjänade andra

gudar. Och jag tog din fader Abraham från den andra sidan floden och ledde honom genom hela Kanaans land.”

För en skeptiker var det stundtals ganska fängslande att se hur Cayce undermedvetet förklarade en persons förflutna erfarenhet fram till en förståelse av mycket verkliga problem i detta liv. Konsulterad av en tjugofemårig kvinna med en karma – eller skuld – för att ha förödmjukat andra, tillrådde Cayce: ”Denna sådd måste skördas en dag. Du gjorde andra besvikna. I dag kan du från dina egna missräkningar lära dig tålmod, den vackraste av alla dygder och den minst förstådda.”

Otåligt frågade kvinnan hur hon skulle kunna gifta sig med den man som hon ville ha: ”Vad kan jag göra för att lösa problemet?”

”Som erfarenheten antyder,” svarade den sovande Cayce, ”gör inte för mycket. Försök snarare att vara till hjälp när det behövs. Träng dig inte på eller ge råd, utan lyssna.”

”S— och jag grälar med varandra och vi är för det mesta olyckliga...”

Cayce avbryter: ”Kunde man inte förvänta sig det med tanke på omständigheterna?”

”Är vi ämnade för varandra? Bör vi fortsätta vårt förhållande med tanke på äktenskap eller skulle det vara bättre att bryta upp vårt förhållande?”

Efter att än en gång manat till tålmod, lämnade Cayce ett gott råd, som han tydligen tagit från Frances Anne Kembles bok, Faith: ”Det är bättre att lita på en person och den bedrar dig, än att tvivla på någon, som om du litat på densamme kunde välsignat ditt liv med sann förståelse.”

Den unga kvinnan envisades: ”Antyds det, att jag bör gifta mig under denna inkarnation? Om så är fallet, när och var kommer jag att möta min tillkommande?”

”Inte förrän närmare den trettonde födelsedagen.” Hon var tvungen att vänta i fem år.

Oförskräckt ändrade hon taktik: ”Vad är mitt ändamål och lever jag ett gudsfruktigt liv så att jag kan återspegla Gud och vara till välsignelse för alla?”

Svaret fordrade knappast ett medium: ”Läs vad vi har sagt. Mycket har fulländats, men det finns mycket som skall fulländas ytterligare.

Var inte överilad i dina val och kom ihåg, att de inte uppnås genom kraft, utan genom full tillit på Honom.”

Det var ett klart och bestämt råd, även det att hålla fast vid mannen.

Ingen skulle ha tagit Cayce för medium vid första anblicken. När han blev äldre och kom upp i medelåldern, tunnade hans bruna hår ut. Han hade ett vaket, frågande ansikte, en tillbakadragen haka och tindrande blågrå ögon bakom båglösa glasögon. Han kunde varit lärare, läkare från landsorten eller affärsbiträde, vad som helst utom mystiker eller ockultist. När människor kom för att träffa honom för att få en reading i stället för att vara hemma där han kunde ”hitta” deras kroppar, hälsade han dem ödmjukt ”välkommen” och lovade att göra sitt bästa. Ibland kunde det hända att informationen inte kom fram. ”Det är inte någonting som jag kan kontrollera,” brukade han säga ursäktande.

Han följde en regelbunden ritual. För att undvika förträngning av cirkulationen, brukade han ta av sig kavaj och slips, knäppa upp kragen och lossa på manschetter och skosnören. Sedan brukade han lägga sig på bänken i sin studio och lägga händerna på pannan. Vanligtvis brukade han le vänligt, innan han försatte sig i sömn. Suggestionen startade genom att Gertrude lutade sig fram och klappade honom lätt på kinden. Han slöt ögonen, knäppte händerna över bröstet och började andas djupt. Gertrude och Edgars pålitliga sekreterare och medhjälpare, Gladys Davis, slöt sina ögon i bön.

När Cayce suckade och andades jämnt, som alla brukar göra under en tupplur, började Gertrude tala mjukt och utföra den suggestion som framkallade readingen: ”Framför dig har du kroppen av M.L., som befinner sig i Chicago (den fullständiga adressen gavs). Du kommer att gå igenom denna kropp noggrant, undersöka den genomgående, och tala om för mig de tillstånd, som du för närvarande finner och även ge orsaken till de existerande tillstånden och behandlingen för att bota och lindra denna kropp. Du kommer att tala med distinkt och normal samtalston och besvara de frågor, som jag ställer till dig.”

Uppenbarligen visualiserade Cayce inte enbart personens hälsa, var denne än befann sig, utan även dennes omgivning. Hans undermedvetna kunde plocka ut gator, som han letade sig fram till och namngav dem även när de inte var markerade med namnskyltar.

Då och då kunde han tveka och säga att personen hade lämnat huset. En gång avbröt han fullständigt en reading och nästa dag fick de veta att patienten just då hade avlidit. En annan gång, när han testades av en medicinsk kommitté, ledd av dr John Blackburn i Bowling Green, beskrev han rummet långt borta, där patienten låg. Han beskrev tapeter, dekorationer och möbler samt även ett nattduksbord i ett hörn, sängen, bäddningen samt namngav deras fabrikat. Följande dag kontrollerades allt. Vid ytterligare ett tillfälle, hade en krasslig sjökaptan, som glömt sin avtalade tid, lämnat sitt fartyg vid tiden för readingen. Men Cayce spårade i alla fall upp honom. ”Du förstår,” förklarade sjökaptanen, ”Cayce hade gett mig readingar förut, så han kände till mina vanor.”

När det gällde hälsoråd, var Cayce så gott som ofelbar, - när hans rekommendationer följdes! Hur som helst, hans råd ignorerades ofta, antingen på grund av att behandlingen fordrade så mycket tid eller ansträngning eller därför att patienten inte kunde finna någon läkare eller terapeut som kunde fullfölja instruktionerna. Av otålighet använde sig stundtals även Cayces käraste beundrare av en behandling som lovade snabbare lindring. Cayces vän och levnadstecknare, Thomas Sugrue, provade Cayces långtråkiga kur för en tydlig ledinflammation. Han började att fnysa åt sitt långsamma tillfrisknande. Cayce, som betonat att förbättringen skulle ske långsamt, hade rekommenderat en besvärlig våtcellsanordning med guld-kloridlösning. I stället använde sig Sugrue av mirakelmediciner, vilka skadligt angrep hans system. Några månader senare avled han efter att ha genomgått en operation.

Det fanns knappast någon handling, jordisk eller gudomlig, som Cayces universella undermedvetna inte utforskade. Hur länge en människa levde, var något som fångslade den sovande Cayce. Han jämförde långt liv med osjälviskhet och påpekade att livslängden skulle öka mest i de nationer, som praktiserade den största oegenyttnan. ”Titta på den nation där livslängden har ökat från sextio till åttiofyra år och du kommer att förstå vem som tjänar Gud.” I Ryssland, förvånansvärt nog, såg han efter kommunismens förutsagda fall, en markant förhöjning av åldern. Som förhållandena är idag, förväntas livslängden i Ryssland, där i detta hänseende endast England kommer före, att stanna vid sextioåtta år, förutsatt

att man bara räknar med naturliga dödsorsaker och inte plötsliga dödsfall som förorsakats av politiska faktorer.

Cayce trängde ofta in på vetenskapliga områden. En gång talade han utmanande om en dödsstråle som atlantinerna hade uppfunnit för att eliminera dödsbringande bestar. I en reading, som gavs 1933, förutsade han att en liknande stråle skulle upptäckas här 1958 och han beskrev hur den en gång fungerat. ”Och denna (metod att handskas med omgivningen) förvaltades i stort på samma sätt och vis som när man från olika centrala kraftanläggningar, sänder ut det som för närvarande kallas dödsstrålen – eller den superkosmiska strålen – det som många försöker hitta och det som kommer att göra mycket för människans framtid, och från stratosfären – den kosmiska strålen. Det kommer att upptäckas inom de kommande tjugofyra åren.”

På den tiden måste detta ha verkat otroligt och kan fortfarande verka vara det, ifall det inte dykt upp rubriker i pressen, som t.ex. den här, som kom ut i Denver i december 1961:

”Vetenskapsmän har upptäckt ett dödsstrålevapen som förvandlar allting som den koncentreras på till en strimma gasformig dimma. Dr Carl L. Kober vid Martin Company fabriken avslöjade att vapnet delvis kunde laddas med kärnkraft. Det kunde utföra sitt förödande arbete genom att sända iväg en fantastiskt het stråle på föremålet... en upplösande stråle. Det verkar som någonting från science fiction som kunde konstrueras för att användas i krig på jorden.”

När vetenskapen förbättrar sina metoder för att utforska det förhistoriskt förflutna, kommer det ständigt att finnas nya möjligheter att verifiera Cayces undermedvetna. USA och Ryssland är inblandade i en kapploppning, som fått små rubriker och gäller 'Jordens inre'. Nu kryssar amerikanska oceangående fartyg, en så gott som okänd liten flottilj, runt jordklotet för att utforska de gåtfulla två tredjedelar av världen som är täckta av hav. Redan i en ofantlig korridor mellan Hawaii och Alaska har man upptäckt en 2 000 kilometer lång bergskedja med toppar på omkring 2 000 meter över havsbotten – och fortfarande fyra kilometer under havsytan. Andra djuphavsforskare har hittat en flod i Stilla Havet, som flyter ungefär 5 500 kilometer längs ekvatorn. Kanske, vilket Cayces undermedvetna framhöll, täckte stora kontinenter Nordatlanten

och Stilla Havet vid en viss tidpunkt och uppslukades genom naturkatastrofer, vilket andra landmassor också en dag kan råka ut för, om Cayce verkligen är en sann siare.

Hur som helst, trots all denna förutsägelse om död och förstörelse, var Cayces budskap i huvudsak ett med tro och hopp: ”Förstå och inse att jorden är Herrens, med all dess kaos och strider, hat och avundsjuka, politiska och ekonomiska störningar. Och Hans vägar är inte ännu till fullo upptäckta. Genom att leva dem i de små tingen, dag efter dag, kan det i sig själv borga för, att vissheten hos Honom blir din. För Hans löften har varit och är säkra. ‘Låt inte ditt hjärta oroas, tro på Gud.’ Tro också på Kristus som sade ‘Om du älskar mig, så följer du mina bud och Jag och Fadern kommer att stanna hos dig i alla dagar’.”